Ó, Istenem, mennyi ostobaságot beszélek össze!

Pontosan ebben a pillanatban érte el fejével a mennyezetet. Most már kilenc lábnál is magasabb volt, hirtelen lekapta hát a kis arany kulcsot és a kertajtóhoz rohant vele.

Szegény Alisz! A legtöbb, amit tehetett, az volt, hogy féloldalra dőlt és félszemmel besandított a kertbe. De hogy keresztülférjen a folyosón, az reménytelenebb volt, mint valaha. Leült és újra keserves sírásra fakadt.

— Igazán szégyelhetnéd magad! — korholta magát. — Nem való ekkora bőgést csapni ilyen nagy kislánynak. — Ebben igaza is volt, mert most valóban nagy kislány volt. — Tanácsolom, hogy tüstént hagyj föl a sírással! — De mégsem hagyott föl vele. Literszámra ontotta a könnyeket, amíg csak egész

nagy tó nem támadt körülötte, amely körülbelül négy hüvelyk mély volt és olyan széles, hogy a terem felét elborította.

Egy idő mulva kis tipegést hallott a távolból. Tüstént megtörölte a szemét, hogy lássa, mi az. Hát Tapsifüles tért vissza, gyönyörű ruhában, egyik kezében egy pár fehér glaszékeztyűt vitt, a másikban egy nagy legyezőt. Nagy sietve topogott végig a szobán és útközben morfondírozgatott: — Ó, a hercegnő! A hercegnő! Ó, hogy haragudnék, ha megvárakoztatnám! — Alisz oly elkeseredett volt, hogy akárkitől kért volna segítséget. Mikor a nyuszi a közelébe ért, megszólalt csöndes és félénk hangon: — Bocsánat uram ... — A nyúl egy pillanatra megtorpant, leejtette a glaszékeztyűt és a legyezőt, és úgy elvágtatott, mintha ott se lett volna.

Alisz fölvette a legyezőt és a keztyűt, és mivel a teremben nagy volt a hőség, egyre legyezte magát. — Lám, lám, milyen csodálatos dolgok történnek. Ma és tegnap még minden olyan volt, mint máskor. Szeretném tudni, hogy én magam is megváltoztam-e egy éjjelen át. Lássuk csak! Ugyanaz voltam még, mikor ma reggel felkeltem? Mintha rémlenék, hogy éreztem egy kis különbséget. De ha én nem vagyok már én, akkor a következő kérdés, hogy ki a csuda vagyok tulajdonképpen. Ó, erre nagyon nehéz válaszolni! — Elkezdett hát gondolkozni és végiggondolta összes ismerőseit, a gyerekeket, akik olyan idősek voltak, mint ő, hogy átváltozhatott-e közülök valamelyikké.

— Hogy Manci nem vagyok, az biztos. Az ő haja hosszú és göndör, az enyém pedig nem. És biztos, hogy Erzsi se vagyok, mert én